

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2566 van 12 oktober 2007
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 10 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 12 juli 2007 tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007, verzonden 5 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1 Verzoekster kwam met een visumaanvraag gezinshereniging het Rijk binnen op 1 juni 2007.

1.2 Op 26 juni 2007 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. De gemachtigde van de Minister besliste op 12 juli 2007 om aan verzoekster de vestiging te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 14 juli 2007 aan betrokkene ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder voert aan dat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt en stelt dat verzoekster bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

2.2 Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt dat het feit dat haar echtgenoot in de gevangenis verblijft, an sich geen rechtsgeldige reden kan zijn voor het weigeren van een vestiging op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. X, 7 december 2001).

3.3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...), wordt de vestiging, aangevraagd op 26 juni 2007, door X, (...) geweigerd. Aan de betrokken wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

Reden van de beslissing

Motivering in feite: In haar arrest van 24 april 1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap) en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten gescheiden.

Uit de fax van het gemeentebestuur van Temse dd. 26/06/2007 blijkt dat betrokkene haar echtgenoot in de gevangenis verblijft. Bijgevolg kon de samenwoning niet vastgesteld worden.

Motivering in rechte: artikel 40§6 van de wet van 15 december 1980

Artikel 61 K.B. 8 oktober 1981, gewijzigd door K.B. 7 november 1988, K.B. 12 juni 1998 en K.B. 27 april 2007.”

3.4. De Raad stelt vast dat een vestigingsaanvraag in toepassing van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan geweigerd worden indien de echtgenote van een Belg zich niet met deze Belg vestigt of komt vestigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gepreciseerd dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, doch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum van relatie tussen de echtgenoten. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

3.5. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aangeeft dat hij, gelet op een faxbericht van de gemeente Temse van 26 juni 2007 waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster in de gevangenis verblijft, het bestaan van de relatie tussen de echtgenoten niet kan controleren. Uit de bestreden beslissing blijkt dus geenszins dat er geen gezinscel zou bestaan, doch slechts dat de effectiviteit van de levensgemeenschap niet kon gecontroleerd worden. De Raad stelt vast dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht aangezien het kennelijk onredelijk is om uit het feit dat de echtgenoot van verzoekster werd opgesloten in de gevangenis, af te leiden dat het niet mogelijk is om het bestaan van een “gezinscel” te verifiëren, daar waar verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat het hebben van een verschillende verblijfplaats op zich niet volstaat om te besluiten dat er geen “gezinscel” zou bestaan en om, zonder te beschikken over gegevens die er op wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat tussen de echtgenoten, doch louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van de gezinscel, de vestigingsaanvraag af te wijzen.

Het eerste middel is gegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40,§6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 8 en 14 van het E.V.R.M., het artikel 3.1 van het Vierde Aanvullende Protocol bij het E.V.R.M. en de artikelen 17 en 18 van het EG-verdrag.

3.7. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

3.8. Het onderzoek van bovenstaande middelen kan verzoekster geen bijkomend voordeel opleveren. Derhalve worden deze middelen niet onderzocht.

3.9. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2007 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr L. JANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.